

поданням запитів через захищений канал Egmont Secure Web; використання формальних процедур обміну інформацією з Центральним органом (прокуратурою) – механізм обміну запитами в межах взаємної правової допомоги.

Список використаної літератури:

1. Дедков А. В. Вопросы формирования института финансового расследования. *Финансовый менеджмент*. 2004. № 2. С. 98–103.
2. Дмитренко Т. М. Финансовые расследования. М., 2004.
3. Кондратьева Е. А., Горюнов А. Р. К вопросу о выработке научного определения финансовых расследований. *Вестник Финансовой академии*. 2003. № 1 (25). С. 20–23.
4. Пименов Н. А. Финансовые расследования: основные подходы. *Вестник Финансовой академии*. 2003. № 1 (25). С. 30.
5. Фінансові розслідування у сфері протидії легалізації злочинних доходів в Україні [Текст] : метод. рек. / [С. С. Чернявський, О. Є. Користін, В. А. Некрасов та ін.]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2017. 164 с.

Карпенко Владислав Олександрович,

курсант 3 курсу,

спеціальність 081 «Право»

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

науковий керівник: д.е.н., доцент,

Паршин Юрій Іванович

професор кафедри фінансових та

стратегічних розслідувань

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

**БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК ДОВГОСТРОКОВИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ:
ОЦІНКА ТА ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ**

На сьогодні, ринкові умови господарювання обумовлюють виникнення необхідності використання суб'єктами підприємницької діяльності як власного

капіталу, так і позикового. Зазвичай такий капітал призводить до утворення тих самих зобов'язань. Загалом, потреба в кредитах має короткотерміновий характер, і необхідна для поповнення оборотних коштів, проте серед позикових ресурсів підприємств ключову роль відіграють довгострокові зобов'язання, котрі служать основним джерелом формування довгострокового робочого капіталу та капітальних інвестицій.

В національних стандартах немає положення бухгалтерського обліку, котре регулює порядок організації бухгалтерського обліку довгострокових зобов'язань. Тому, більшість підприємств відображає у балансі довгострокові зобов'язання, на які нараховуються відсотки. Відповідно до п. 10 Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання» зазначається, що довгострокові зобов'язання, на які нараховуються відсотки, відображаються в балансі за їх теперішньою вартістю, визначення якої залежить від умов та виду зобов'язання [1]. Згідно із п. 23 Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» підприємство повинно висвітлювати обрану облікову політику шляхом опису, зокрема, й оцінки статей звітності [2], проте, у літературних та нормативних джерелах відсутні будь-які приклади розрахунків теперішньої вартості довгострокових зобов'язань та висвітлення політики щодо їх відображення у фінансовій звітності, тому дане питання є актуальним.

Перша з проблем, яка впливає на сутність та структуру довгострокових зобов'язань є те, що відповідно до НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», довгострокові зобов'язання – це всі зобов'язання, які не є поточними. Це означає, що всі без виключення заборгованості підприємства поділяють на 2 групи:

I група – поточні зобов'язання;

II група – довгострокові зобов'язання.

Однак, це суперечить класифікації, яка наведена в пункті 6 П(Б)СО 11 «Зобов'язання», де крім вищенаведених груп є ще такі види зобов'язань, як забезпечення, непередбачені зобов'язання та доходи майбутніх періодів.

Крім теоретичного трактування поняття, однією з основних проблем організації і методики бухгалтерського обліку довгострокових зобов'язань та відображення їх у балансі є методика оцінки таких зобов'язань. Як ми вже зазначали раніше, довгострокові зобов'язання відображаються у балансі за їх теперішньою вартістю, яка в свою чергу залежить від умов та виду зобов'язань і визначається як дисконтована сума майбутніх платежів. Дисконтування, в свою чергу, дозволяє привести вартість ресурсів підприємства, котрі будуть використані з метою погашення зобов'язань [3]. Така необхідність пояснюється тим, що грошові ресурси, які на сьогодні є в наявності, не будуть рівноцінним грошовим ресурсам, які очікується отримати в майбутньому, так як такі фактори, як інфляція, ризик та оборотність призводять до зміни вартості грошей у часі.

Таким чином, операції з довгостроковими зобов'язаннями завжди пов'язані з наступними величинами:

- теперішня вартість (початкова сума грошей яка на сьогоднішній день надається в борг або інвестується);
- майбутня вартість (сума яка буде повернута через деякий період);
- ставка на капітал (плата за користування засобами).

Отже, підсумовуючи усе вище сказане, можна зробити висновок, що важливу роль в організації та методиці бухгалтерського обліку довгострокових зобов'язань відіграє їх визначення, оцінка та розкриття інформації про них в балансі з метою уникнення подачі неправдивої інформації. Тому, вищезазначені пропозиції з уточнення поняття довгострокових зобов'язань, удосконалення їх бухгалтерського обліку та відображення їх у звітності у подальшому полегшать роботу бухгалтерів.

Список використаної літератури:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання»: затверджене наказом МФУ № 20 від 31.01.2000 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>.
2. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні

вимоги до фінансової звітності», затверджено наказом Міністерства фінансів України 07.02.2013 р. № 73 та зареєстровано в Міністерстві юстиції України 28.02.2013 р. за № 336/22868. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.

3. Давидович, І. Є. Контролінг [Текст] : Навч. посіб. К. : ЦУЛ, 2016. 552 с.

Катаев Нурбек Амирбекович
докторант Академии правоохранительных
органов при Генеральной прокуратуре
Республики Казахстан, г. Нур-Султан
e-mail: nurbek_net@mail.ru

«ПРОБЛЕМЫ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ КОРРУПЦИИ В ГОСЗАКУПКАХ В РЕСПУБЛИКЕ КАЗАХСТАН»

В условиях развития рыночных отношений, государственные закупки стали важным регулятором экономики страны. Именно с помощью государственных закупок в стране решаются насущные проблемы общества, реализуются национальные планы и проекты, развиваются все регионы страны.

Сегодня, сфера государственных закупок занимает ключевое место в экономике страны, поскольку в ней расходуется значительная часть бюджетных средств. К примеру, расходы республиканского бюджета за 2019 год составили свыше 11,4 триллионов тенге (11 477 290 810 тыс. тенге), из них на государственные закупки свыше 5,3 триллионов тенге (5 369 841 748.57 тыс. тенге). В 2020 году расходы республиканского бюджета составили свыше 13,8 триллионов тенге (13 827 744 872 тыс. тенге), из них на государственные закупки выделено свыше 5,6 триллионов тенге (5 692 494 838.38 тыс. тенге) [1]. В эквиваленте в долларах, ежегодные траты в государственных закупках составляет порядка 13 млрд. долларов. Вышеуказанные данные свидетельствуют, что на рынке государственных закупок расходуются колоссальные бюджетные средства.

В этой связи, для поступательного социально-экономического развития Республики Казахстан и реализации государственной политики в секторе